

De gestippelde vaas...

Er was eens een pottenbakker die kommen, kruiken en vazen beschilderde. Zij waren zeer in trek bij de mensen en ze verkochten zeer goed. Nochtans was het niet altijd oredevool in de werkkamer van de kunstenaar, waar iedereen met een tevreden gezicht naar buiten kwam; dat kwam, omdat de verf, die aan het opdrogen was, 's nachts getuigen waren van de ruzie en de jaloezies tussen de kunstvoorwerpen onderling... Een bolvormige vaas wou liever zwart zijn, een kruik vond dat ze een lange hals moest hebben om de sieraden ten toon te stellen, het was een kraakeel van je welste... "Nu is het genoeg" sprak een penseel, dat juist zijn bad gekregen had, de schilder spoelde de penselen goed uit in de avond, om de volgende ochtend verder te werken. "Ik moet straks alle blaadjes in 't groen schilderen"... jammerde hij en de rozen een rode tint geven "dit is fijn werk" wist hij. En zo ging het verder, de blauwe kleuren wilden geel zijnde zwarte wit, tot een dikke verfkwaast op gezagvolle toon riep "Nu is het genoeg. Ik moet alle potten een eerste grondlaag geven. Elk op zijn plaats of ik schilder alles zwart!" De kleuren gingen vlug naar hun rek want ze hadden niet alleen ruzie met elkaar, maar ze verwisselden zelfs van plaats. De rust keerde terug toen de schilder zijn werk 's anderendaags bekeek. "Maar wat is dat nu?" ... vroeg de man zich af... een gele vaas had overal rode stippen gekregen... en daarbij lag er overal verf op de grond. "Wie heeft dat gedaan?" vroeg hij aan de hond, maar die zat op wacht "Ik waak over uw kunstvoorwerpen" antwoordde hij. De poes kwam net terug van het muizen vangen. De verfkwaast grinnikte onhoorbaar, hij alleen wist wat er gebeurd was. De man verwijderde vlug de vlekken op de vloer. Hij was net op tijd toen de eerste klanten binnenkwamen... sommige mensen keken verbaasd naar de gele vaas. "Misschien is het wel modern?" opperden ze... De vaas voelde zich niet op haar gemak en wou liever weg. Een jong moedertje kwam met haar kleine jongen binnen "O moeke", riep hij blij "DE VAAS HEEFT NET ALS IK DE MAJEL EN GEIJD!" en onmiddellijk werd de vaas verkocht !... Na sluitingstijd zei de pottenbakker tegen zichzelf: "Deze nacht hou ik de wacht" en de rust werd niet meer gestoord.